మహాగగనాంబు నక్షత్రాలు

శ్రీ [illegible]
జగన్నాథరావు

త్రియాముప నర్తనశాలలో ఉషారేఖల ధవళ యవనికలు రెండూ చెరో వేపు వొత్తిగిల్లాయ్. ఉదయ సంధ్యాదేవి తన అరుణారుణ హస్తాలతో వేయి వెలుగుల వాడికి బంగారు పూవుల అంజలి ఘటిస్తున్నై. అప్పుడే కులాయంలోనుంచి బయలు వెడలిన పక్షి సంతానము స్వాగత గీతాలు ఆలాపిస్తున్నాయ్. ఆకాశంమీద ఉత్సాహంతో లేడెదూడల్లాగా పరుగెత్తే మేఘశకలాలలో ఆడుకొంటుంది ఉదయ సమీరం.

నిశలంతా అనుభవించిన మోయలేని తీయదనాల బరువుతో శయనాగారం చేరుకుంటూంది. అరమోడ్పు కన్నుల కల్హారం. కలలు బరువంతా ఝుళిపించుకొని, తొంగలి రెప్పలు విప్పుతున్న శతపత్రి సుందరితో ఏదో అతీత అవ్యక్త భావంలో గుసగుసలాడుతూంది హిమబిందు. దూరంగా స్రోతస్విని గులకరాళ్ళమీద తరతరాల మధురానుభూతులతో కింకిణీ కిణకిణలతో, పాయలు పాయలై ప్రవహిస్తూంది. అప్పుడే బౌద్ధారామంలో ప్రాతస్సంధ్యా ప్రార్థనలు ముగుస్తున్నాయి.

స్రోతస్వినికనతిదూరాన ఒక దివ్యభవంతి, ఆ భవంతి చుట్టూ లతానికుంజ వాటికలు, దూరంగా ఉన్నతంగా పెరిగిన పచ్చిక మైదానం. ఆ మణిమయ సౌధోపరిభాగము నుండి మధురాతి మధురమైన వీణారవం వినిపిస్తూంది. వీణారవం దగరౌతున్న కొలది వైణికురాలి రూపం స్పష్టమౌతుంది. ఆమె వసంతాదేవి! ఇలాగైనా వసంతాలైనా నిండని ఆ వేలనాగ యీ ప్రాతస్సంధ్యలో తన మృదులకోణియుగ తొడపై వుంచుకొని తన పాదునాటి కొత్త చిగుళ్ళు కళ్ళతో గిలిగింతలు పెడుతూవుంది. ఆమె తడియారని కనీల కుంతలాలు విశాల శ్రోణీఫాలంమీద పడుతూంటే ఆ ఉషఃకాంతుల్లో మబ్బుల మాటున దోబూచులాడే చంద్రబింబంలా గుంది ఆమె ముఖారవిందం.

వీణాగమంతో పాటు ఆమె తన తీయని గొంతు మేళవిస్తోంది. స్వచ్ఛ శరచ్చంద్రికల కన్నా స్నిగ్ధమైన ఆమె కంఠంలోని పాటలు సెలయేటి గలగలలతో ప్రవహిస్తున్నాయ్.

ఆమె పాడుతూంది. పాటలో పరవశత్వంతో ఆమె కన్నులు అరమోడ్పులవుతున్నాయ్. ఆమె పాట కర్థం ఇది—"ఏ విశీర్ణ నిశీథుల్లోనో వెడలిపోయిన ప్రియా! ఈ శుభ ఉషస్సులో నీ దర్శన మిమ్ము. నీ ఆగమనం కోసమే యీ వాడిపోయే పాలపొంగుల యౌవనాన్ని అణచిపెట్టుకొంటున్నా. నీవు రావనే శంక ఏదో అలగా మెసలుతున్నా— నీ మీది అనురాగం మాత్రం హృదయ కవాటాలను బంధించనీయకుండా తెరచే వుంచుతూంది. నీవు త్వరగా మరలిరా ప్రభూ!" ఆమె ఆఖరి చరణం పాడుతూంది. సౌధ ప్రాంగణంలోనుండి మేఘ నినదాల గంభీరతతో—"మమ భిక్షాం దేహి!" అన్నాడు బౌద్ధ పరివ్రాజకుడు ప్రేమానందుడు. ఆ స్వరంలో సౌమ్యత, ప్రశాంతత గూడుకట్టుకొని వున్నాయి.

ఒడిలోని వీణ క్రిందనుంచి భిక్ష తీసుకొని వస్తూంది వసంతాదేవి. ఆమె చరణ నూపురారవాశేషాలకు మణిమయ సౌధం నవ్వుల గవ్వలు వెదజల్లుతూంది. ఆ మంజుల మంజీర సంగీతాలు విని తన భిక్షాపాత్రను ముందుకు సాచాడు అధోవిలోకనుడైన బౌద్ధభిక్షువు ప్రేమానందుడు. బంగారు పళ్ళెంలోని భిక్షను అతని పాత్రలో వుంచుతూ, ఆ ప్రశాంతమూర్తి ముఖంలోకి చూచింది వసంతి. ఆ మూర్తిలోని సౌజన్యము, ఆ గాంభీర్యత— ఏవో మరుపులోని జ్ఞాపకాలు గుండెల్లో మెదిలాయి. మరల్కోలేని చూపులలాగే వున్నాయి. బౌద్ధభిక్షువు మాత్రం మరలిపోతున్నాడు. మత్తమదవారణయానంతో ఒక్కొక్క సోపానం అవరోహిస్తున్న ఆ ఆజానుబాహుని వైపే చూస్తూ వుండిపోయింది వసంతి............

వసంత హృదయంలో ఆరాట మెక్కువయింది. గత దివానుభూతి మధుర స్మృతులు లోలోపల గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి. కాని పన్నెండేళ్ళ క్రింద తను చూసిన ఆ మూర్తి తాలూకు చిహ్నాలు అస్పష్టంగా జ్ఞాపకమున్నాయి. ఏవో పోలికలు ప్రేమానందుడి ముఖంలో....అంతలోనే ఏవో సందేహాలు తన హృదయంలో........

ఉషస్సులు గడుస్తున్నాయి. బౌద్ధ పరివ్రాజకుడు ప్రేమానందుడు అధోదృష్టితో నే భిక్ష గైకొంటున్నాడు. ఆ పవిత్ర చైతన్యమూర్తి కన్నెత్తి చూడడు. వసంత సందేహాలను, ఆరాటాన్ని సమన్వయించుకోలేక పోయింది.

మళ్ళీ ఉషస్సు వచ్చింది. వసంతి పాడుతూంది. కాని ఎందుచేతనో యీ వేళ ప్రేమానందుడు కొంచెం ముందుగానే భిక్షకు వచ్చాడు. ఇంతకాలం వసంతి పాటమీద దృష్టి నుంచని ప్రేమానందుడీ వేళ ఆమె పాట వింటూ భిక్ష సంగతే మర్చిపోయి—సౌధాంగణంలోనే నిలబడిపోయాడు. ఈ వేళ ఆమె పాటను ఆసాంతం విన్నాడు. ఆమె ఆవేదన చూచి ఆశ్చర్యపోయాడా బౌద్ధసన్యాసి. ఏమిటీ ప్రేమ? ప్రేమకోసం యింత తపనా! ఇంత ఆవేదన పడందే ప్రేమ లభ్యం కాదా? అసలు ప్రేమమూర్తికోసం అలమటిస్తూ తన హృదయారాటాన్ని, ఆవేదనను, వీణాతంత్రుల ప్రకంపనంలో ప్రతిధ్వనింపజేసే వసంతా

PRACTICAL SUCCESS BOOKS

Law of Success by Napoleon Hill Rs. 16.
Peace of Mind, The Greatest Gift in all the World, by J. L. Liebman. Rs. 3-6.
Get More Out of Life, by A. J. Gilardi, Rs. 4-14.
How to Win Friends and Influence People, by Dale Carnegie, Re. 1-12.
Cheerfulness, as a Life Power, by Orison S. Marden. Rs. 2-8.
How to Use Your Head to Get What You Want, by Wm. J. Reilly, Rs. 3.
What all the World's A-Seeking by R. W. Trine Rs. 3-7.

TARAPOREVALA'S
"Treasure House of Books."
210, Dr. D. Naoroji Road, Bombay-1.

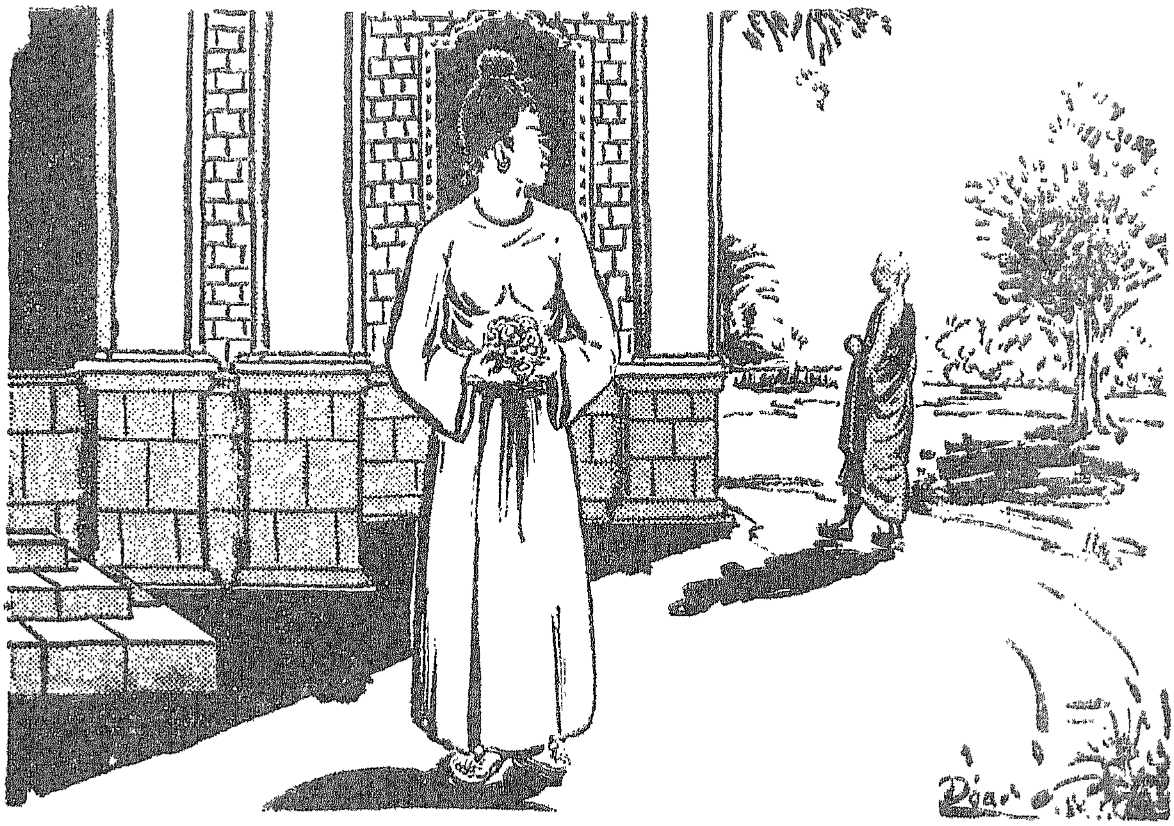

వసంత మోము త్రిప్పిచూచి కొయ్యబారింది

జీవి మీద జాలిపడ్డాడా బుద్ధదేవుని అనుయాయి!

వసంత ఆఖరి చరణం పాడింది. ఆ చరణం పాడుతూనే ఆమె టక్కున పాట ఆపింది. ఇంతసేపు పరవశత్వంతో పాడిన ఆమె నిరీక్షణ యీ క్షణంలో తన ప్రభువుకోసం కాదు — రోజూ తను వినే ఆ 'భిక్షాం దేహి' కోసం.

ప్రేమానందుని స్వరం వినరాకపోవడంతో తనకే తెలియని ఆతృతతో — తడబడే చిన్ని ముద్దుల పాదాలతో, సౌధోపరితలాన్నించి క్రిందకు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది వసంత.... వీణను అక్కడ వుంచకుండా మరచిపోయి వస్తూనే.......

ఆ మనోహరమైన సౌధ సోపానాలమీద, కరుణ కాంతులు వెదజల్లే ఆననంతో సాలోచనగా నిలబడ్డ ప్రేమానందుణ్ణి చూచిన వసంత ఆశ్చర్యానికి మేర లేదు. ఏదో వినూత్న ప్రపంచంలో ఆమె పయనిస్తున్నట్టుంది. వణికే పెదవులతో 'స్వా....మీ!' అంది.

“అమ్మా!” అన్నాడు కరుణ తొణికిసలాడే స్వరంతో ప్రేమానందుడు.

ఆనందాశ్చర్యాలతో గంతులు వేసే హృదయంతో, ఆయన విశాల లోచనాలలోకి చూచింది వసంత. “అమ్మా! యీ ఉషస్సులో యీ కన్నె ప్రాయంలో ఎవరికోసం రోజూ స్వాగతగీతాలు మేళవిస్తున్నావు? ఎవరికోసమమ్మా యీ ఆవేదన? ఎవరికోసం ....యీ తపస్సు నిరీక్షణ........”

“స్వా....మీ!” ఆర్తిగా అంది.

“చెప్పమ్మా! నీ కరుణగాథలో నన్నూ పాలు పంచుకోని....ఇంతకాలం నీ ఆవేదనను అర్థం చేసుకోలేని మందబుద్ధిని చెప్పమ్మా! నీ హృదయాన్ని గాయపరచిన ఆ అభాగ్యుడెవడో!” “స్వామీ!” దీర్ఘ నిశ్వాసంతో బరువుగా అంది, అదంతా ఒక కరుణ గాథ.

“అప్పుడు నాకు పదమూడేండ్లుంటాయి. ఆ వేళ ఆ కరాళ నిశీధంలో నా తండ్రిగారి ఆగ్రహానికి ఆ కారణంగా గురి అయిన బావ వెళ్ళిపోయాడు. నాటినుండి ఆయన జాడ లేదు, పూల జడలాగా ఒకరికోసమే ఒకరం జన్మించినట్టు—అదే వ్రతంతో పెరిగాము. ఇదే ప్రాసాదం తోటలో గుజ్జనగూళ్ళు ఆడుకున్నాం. భావి జీవితాలను గురించి ఎన్నో కలలు కన్నాం. బావ “వసంతా” అని పిలిచినప్పుడల్లా పరవశత్వంతో కరిగిపోయేదాన్ని. బావ వీణ వాయిస్తుంటే ప్రకృతి నిద్రపోయేది. ఆ రోజు—మా బావ వెళ్ళిపోయిన రోజు—మా ప్రేమమధువాల సంపుటిన్న రోజు నాకింకా గుర్తుంది.

“పండ్రెండు సంవత్సరాల క్రిందటి మాట. ఆ వేళ బావే ముందు లేచాడు. గవాక్షంలోనుండి అరుణ కాంతులు పడుతున్నాయి. కాని యింకా దూరానవున్న మంచు తెరలు విడిపోనే లేదు. బావ వచ్చి నా ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. అప్పుడే తెలివి వచ్చిన నేను దొంగ నిద్ర నటిస్తున్నా. నెమ్మదిగా నేను కప్పుకున్న శాలువ ముసుగు తీశాను. నిద్రలో రేగి అల్లరి చిల్లరగా పడివున్న ముంగురులను సరిచేస్తున్నాడు. ఆ పాడు గాలి మృదువైన వేళ్ళ స్పర్శకి నా నవనాడుల్లో మధురానుభూతులు స్పందించాయి. నాకు తెలియకుండానే నా చేతులు బావ మెడను చుట్టివేశాయి.

ఆమె కథ వింటూన్న ప్రేమానందుడు చలించిపోయాడు. ఒక్కసారిగా అతని గుండె గడియారం ఆగిపోయినట్లనిపించింది. అను వినేది నిజమా? కలా? ఆమె సజల నీలాల నయనాల్లోకి చూచాడు. ఆ కళ్ళ నీలిమల్లో పన్నెండు సంవత్సరాలనాటి జీవితం ప్రతిఫలిస్తోంది. చిన్ననాటి ప్రేమ నాధారము చేసుకొని, పన్నెండు సంవత్సరాలుగా ప్రియుని నిరీక్షణలో అలసటచెందని ఆ ప్రేమమూర్తి ఎదుట నిలబడగలిగే ఆత్మవిశ్వాసం కోసం తడవుకొంటున్నాడు ప్రేమానందుడు.

“ఆ సాయంత్రం నేను బావకోసం ఎంతో వెదికాను. ఎక్కడా కనిపించలేదు. బావమీద కోపం వచ్చింది. నాలోని వుడుకుమోతుతనం పైకుబికి ఏహ్యంగా మారింది. బావకోసం కట్టిన ఆ విరజాజుల దండ పారవేదామనుకున్నాను. ఇంతలోకే దూరాన్నుండి వీణారవం నెమ్మదిగా వినిపించింది. నా హృదయం గంతు వేసింది. నా కోపం, నా విసుగూ అన్నీ మబ్బుల్లాగ చెదిరిపోయాయి. ఒక్క గంతులో వీణారవం వినవచ్చిన దిక్కుగా దూసుకు పోయాను వేణురవం విన్న గోపికలాగ. ఈ వేంతుగా పెరిగిన గడ్డిమీద అలవోకగా వాల్చుని వీణ వాయిస్తున్నాడు బావ. వత్తిరాశివోన వేళ్ళల్లోని నైపుణ్యం హృదయమైన బావ అంగుళులలో మూర్తీభవించింది — ఆ మధుర సంగీతార్ణవంలో తన్మయనై చేతిలోని విరజాజుల దండ బావ మెడలో వేసి బావ వొడిలో తలవాల్చి పడుకున్నాను. ఆ మధురానుభవమే నేటికీ నన్ను చావనీయకుండా ఆశలు రేపుతూ ప్రాణంతో వుంచింది. బావ వీణను క్రింద దించి తన మెత్తటి రెండు చేతుల్లోను నా ముఖాన్ని పొదువుకుంటూ నా కళ్ళు ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. ఆ గోరువెచ్చని ముద్దుల స్పర్శ సుఖంలో మెత్తగా నవ్వానేమో! నా చెక్కిళ్ళు గుంటలుబడ్డాయి. దగ్గరగా, బావను యింకా దగ్గరగా జరుగుతున్న నన్ను తన హృదయానికి హత్తుకొంటూ “వసంతా! నీ మీగడ బుగ్గలమీద యీ సొట్టలు పడ్డప్పుడు నీ వెంత అందంగా వుంటావని!” అన్నాడు.

అదే నన్ను నా ప్రభువు లాలించిన ఆఖరి రోజు. ఇద్దరమూ అడవికోళ్ళలాగ కేరింతాలు కొడుతూ, యిల్లు చేరాము. నాన్నగారు ఎందుకో బావను పిలిచారు. ఏం జరిగిందో కాని నాన్న గట్టిగా కేకలు వేస్తున్నారు. గదిలోనుంచి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న శబ్దం విన్నాను. నా గుండె ఆగినట్టనిపించింది. తెల్లవారింది. బావ లేడు. ఎంతోమందిని పంపి వెదికించారు. కనిపించిన సాధువునల్లా అడిగాను. వికసించిన పూవులనూ, పారే సెలయేరులనూ, మెరిసే మెరుపులనూ నా బావకోసం

ఉభయ సంధ్యలు

శ్రీ సి. నారాయణరెడ్డి

అశ్రువిపంచీ రుతుకృతిలో తా
దాత్మ్యము పొందిన దెవ్వరో — నేనే

కిశలయ హాస మరందరసం కను
గిన్నెల దాచిన దెవ్వరు — నేనే

సురస్రవంతీ తరంగ ఘాటికి
ధరపై రాలిన దెవ్వరు — నేనే

అప్సరసలకు విహంగమ వృత్తిని
అలవడ జేసిన దెవ్వరు — నేనే

కంటకతల్పమ్మున ఎల్లప్రాయపు
గడియలు గడిపిన దెవ్వరు — నేనే

వెన్నెల తీగెల పాన్పున నిద్రకు
వెలియై జడిసిన దెవ్వరు — నేనే

కాటుక కురిసెడు కాళవిభావరి
కౌగిలి కోరిన దెవ్వరు — నేనే

చలువలు విరిసెడు చాంద్రీదోలల
చలనము నేర్పని దెవ్వరు — నేనే

ప్రళయాంబు శిరోభాగమ్మున కల
లను నిర్మించిన దెవ్వరు — నేనే

నందనకానన మధ్యమ్మున ఆ
నందము పొందని దెవ్వరు — నేనే

హాలాహలమును అమృతం పోలిక
ఆస్వాదించిన దెవ్వరు — నేనే

ప్రేమ సుధాద్రవమును సలిలం వలె
గండూషించిన దెవ్వరు — నేనే

పశ్చిమ సంధ్యాంబుధిలో పగిలిన
పడవను నడిపిన దెవ్వరు — నేనే

ప్రాచీ దిక్కటలమ్మున కుంకుమ
పంకము పులిమెడ దెవ్వరు — నేనే

గోప్యధనం

"నా ఆవిడ ప్రపంచంలో కల్లా అమృతమైన మనిషి. అది నా ఒక్కడి ఉద్దేశమే కాదు. ఆమె ఉద్దేశము కూడా అదే!" అన్నాడొకడు తన మిత్రునితో.

నా సుఖస్వప్న జాడకోసం అడిగాను. ఇప్పటికైనా నా బావ మరలి వస్తాడనే ఏదో చావని ఆశతో బావ ప్రతిష్ఠించిపోయిన యీ వీణ మీటే. బావకోసం వ్యాకులగీతాలు పాడుతూ, దినాలు గడుపుతున్నా. ఏ ప్రాతః సమయాల వెలుగుల్లోనైనా నా బావ తిరిగి రాడా స్వామీ! నా విషాద జీవితం చిగిర్చదా ప్రభూ!" అంటూ వసంత పొంగిపొంగి పొరలివచ్చే దుఃఖంతో వీణమీద వొరిగిపోయింది. వసంత అలా ఎంతసేపు వుందో కాని తెప్పరిల్లి చూచే సరికి పరివ్రాజకుడక్కడ లేడు. భిక్షం లేకుండా శూన్యహస్తాలతో ఆరామం చేరుకున్న ప్రేమానందుని విషాదవదనాన్ని చూచి విస్మయపోయారు—గురుదేవులు "కరుణానందులు."

దూరంగా వటవృక్షం క్రింద—ప్రసాదమైనా భుజించకుండా—అంతరిక్షంవైపు దృష్టి సారిస్తున్న ప్రేమానందుని వైఖరి చూచి, ఏదో గ్రహించినట్లు తలవూపి—ఆలోచనలో పడ్డారు గురుదేవులు—

తెల్లవారింది. వసంత ఆఖరి చరణం పాడి పరివ్రాజకుని పిలుపుకోసం ఎదురుచూసింది. కాని యీవేళ కూడా, స్వామి పిలుపు విన బడకపోవడంవల్ల, క్రిందికి దిగివచ్చింది వసంత. కవాటాన్ని తెరిచి ముందు కడుగిడిన ఆమె, పాదాలకు చలని వస్తువేదో తగిలింది....క్రిందికి చూసింది వసంత....ఆమె చూపు అర్ధోన్మీలిత నేత్రాలలోని రక్తప్రసారం ఒక్కసారిగా ఆగినట్లనిపించింది. గాలికి రెపరెపలాడే తలిగాకు హృదయంతో క్రిందికి వంగి, మంచు ముత్యాలు పొదిగిన, ఆ రేకుల పూలు తీసి, దోసిట పట్టుకొంది 'ఎవరికీ పూల నివ్వడం.' వసంత మోము త్రిప్పి చూచి [illegible] పేమానందుడు.

"స్వామీ.... మీరా?" కెవ్వుకేక వేసింది.... ఆమెను కనిపించకుండా నేలదాపునున్నా, ఆమె పిలుపు విని [illegible] తన్మయంగా మంచుపడిపోయిన పవిత్ర మూర్తిపై నున్న ఆచ్ఛాదన జారిపోయింది. ఆ వెలుగులో, ఆ పచ్చటి బంగారు శరీరంమీద, వామహస్తం ప్రక్కలోని నల్లని పెద్ద పుట్టుమచ్చను కళ్ళారా చూసిన వసంత దోసిటలోని పూవులు వదిలేసి "బావా!" అంటూ దూసుకుపోయి ప్రేమానందుణ్ణి తన రెండు చేతులతోనూ చుట్టివేసింది. బావురుమంటూ తన చిగురుచేతులతో తన్నలముకున్న వసంతను హృదయానికి హత్తుకుంటూ, తన కన్నీళ్ళతో వసంతకు అభిషేకం చేస్తున్నాడు ప్రేమానందుడు. అనుభవానుభూత పారవశ్యం చెందుతున్న వసంత "బావా! ఇంత దగ్గరలోవుండే నన్నింత దూరం చేశావా? ఇంతకాలం నా ప్రేమను పరీక్షిస్తున్నావా బావా?" అంటూ బావను కౌగిలించుకుంది.

క్షణకాలం మౌనంగా గాఢపరిరంభంలో నలిగిపోయింది....ప్రేమానందుడు ప్రకృతిస్థుడయ్యాడు. ఏమిటి తను చేసేది....ఛీ! మళ్ళీ యీ ప్రాపంచిక విషయాలలోకి! గురుదేవుల పాదసాక్షిగా తను చేసిన ప్రమాణమేమిటి!?... కంపించిపోయాడు ప్రేమానందుడు....వసంత దేహాన్ని చుట్టుకొనియున్న తన చేతుల్ని సడలించుకున్నాడు.

"బావా!"

"నేను, నీ బా....వను కా....ను. బౌద్ధ భిక్షువును."

"బావా!!" పిచ్చిగా కేకేసింది వసంత.

"ఔను....నేను నీ బావను కాను. బౌద్ధ సన్యాసిని...." అని కౌగిలి వదిలించుకుంటూ అన్నాడు.

"బావా! ఇంకా నన్నెందుకు వేధిస్తావు! ఎందుకీ వైరాగ్యం? చూడు బావా! నీ మీద ఆశలు పెట్టుకొని నీ కోసమే బ్రతుకుతున్నా. నీ కక్కర లేని యీ జీవితం నా కెందుకు బావా? నా మోహపు బుగ్గలపై సొట్టలుమీద నీకప్పుడే ఎందుకింత విరక్తి కలిగింది బావా! నన్ను కరుణించు, కరుణశ్రీ! [illegible] నీలో యింత కాఠిన్యానికి, విషాదానికి తావెక్కడిది బావా! వసంత దీనంగా, ఆర్తిగా, ఆవేశంగానే వుంది. అప్పుడే ప్రేమానందుడు [illegible] చెట్ల గుంపుల నీడల్లో మాయమయ్యాడు.

హతాశయైన వసంత కనులలో క్రమ్మిన చీకట్లతో, మోసపోయిన హృదయభారంతో, నేలకు ఒరిగిపోయింది. కాలం గడిచి దినాలు [illegible] పోయింది. బిగించిన తలుపులు తెరిచి—ఆ సానివాడలోని గానాగోష్ఠులలో ప్రతిధ్వనించాయి.

ఆ సాయంకాల ప్రశాంతిలో, ఆ కోవెలలో, ఎక్కడో [illegible] ప్రేమానందుడు [illegible] రాత్రి ఆ ఉద్యానవన వటవృక్షం క్రింద నున్న బుద్ధమూర్తి పాలరాతి విగ్రహం ముందు మోకరించి, కన్నీళ్ళతో బుద్ధుని పాదాలకు అభిషేకం చేస్తున్నాడు. హృదయం బద్దలవుతోంది, ఆ పాదాలపైబడి ఆక్రోశిస్తున్నాడు. ఇంతలో వీపుమీద ఏదో వెచ్చని స్పర్శ తగిలింది. బుద్ధమూర్తి సచేతన రూపంలో తనకు పునర్దర్శనమిస్తున్నాడేమో! తలెత్తి చూశాడు ప్రేమానందుడు. "నాయనా! లే! అశాంతితో సతమతమవుతున్నావు. కోర్కెలను కృత్రిమంగా చంపుకోకూడదు. కర్మ జీవితాన్ని వదిలి, కోర్కెలు చంపుకోవాలనుకున్న వ్యక్తికి మళ్ళీ రా! [illegible] యీ ఆరామ ద్వారం ఎప్పుడూ తెరిచే వుంటుంది."

"ప్రభూ!...." అన్నాడు ప్రేమానందుడు గురుదేవుని కాళ్ళను పెనవేసుకుంటూ.

"లే నాయనా! ఆలస్యం చేయకు. నేనంతా తెలుసుకున్నాను. త్వరగా వెళ్ళు...." అన్నాడు కరుణానందుడు.

కన్నీళ్ళొత్తుకుంటూ గురుదేవునికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి వసంతాదేవి భవంతివైపు త్వరత్వరగా నడిచిపోయాడు ప్రేమానందుడు. ప్రాంగణంలో ప్రవేశించాడు. గుండె దడదడా కొట్టుకోసాగింది. అక్కడి ప్రశాంతత మనసుకు భయం పెట్టించడం [illegible]. ఎండిన ఆకుల పై నుండి వచ్చే గాలి 'గిర్' పెట్టి ఏడుస్తున్నట్లుంది. వణుకుతున్న చేతులతో కవాటాన్ని తెరిచాడు....లోపలంతా చీకటి. అప్పుడే ఆరిపోయిన దివ్వెదీపికి నాసికలు గుప్పుమన్నాయి. తడబడుతున్న ప్రేమానందుని కాళ్ళకు ఏదో తగిలింది...వంగి చూశాడు. తీగలు తెగిన వీణ, ప్రక్కనే, హిమవంతకైలాస్యంపై [illegible] కూర్చున్న వసంత. రెండు కన్నీటి బిందువులు పాదాలపైని [illegible] దంతే! ఆ అచేతన ప్రేమమూర్తిని తన చేతుల మీద కెత్తుకొని సౌధం బయటికి వచ్చాడు.

....[illegible] వనభూములలో — ఈనాటికీ ఏ వేళ యేదైనా [illegible]...అప్పుడే [illegible] పక్షుల [illegible]. ఉదయసంధ్యా దేవి తన అరుణారుణ హస్తాలతో బంగారుపూవుల అంజలి ఘటిస్తుంది. అప్పుడే బౌద్ధారామంలో ప్రాతఃసంధ్యా ప్రార్థనలు మ్రోగుతున్నాయి.

అసతో మా సద్గమయ
తమసో మా జ్యోతిర్గమయ
మృత్యోర్మా అమృతం గమయ
ఓం శాంతి శ్శాంతి శ్శాంతిః

కీర్తి నిండిన కన్నులెత్తి చూచాడు ప్రేమానందుడు. దూరంగా బౌద్ధారామంలో వెలుగుతున్నాయి [illegible] కాంతులు [illegible] ప్రతిబింబించిన మంచుబిందువుల్లో [illegible] ....